

היום בבוקר לפני שנה באה אותה דפיקה ארורה בדלת, אשר סימלה את קץ החיים במתכונתם הישנה, ואת תחילת הלא נודע.

ואנו כאן עומדים היום ומתגעגעים לאותם חיים ישנים.

דניאל, נכון שלא הכרתי אותך במהלך חיך כמו משפחתך וחבריך הקרובים,

אך הזמן המועט שחווינו יחד, היה כה אינטנסיבי וקשה – כזה שמקלף את כל המסכות ומגלה את פנימיות האדם.

ואז, באותה תקופה, הכרתי אותך – בחור כארז, אינטליגנט בצורה בלתי רגילה, שקט שאינו מפריז במילים ומבצע את המוטל עליו על הצד הטוב ביותר.

היית נגביסט חוד, הלכת עם כל המשקל הגדול עליך – ולא שמעתי ממך ציוץ. היית סופר מקצועי, ולא נתת לקושי לבוא על חשבון הערנות.

אני זוכר במבצע בעזה, נכנסנו פעם ראשונה בצורה רגלית ולא עם אכזרית. אתה אני ועומרי ז"ל ראשונים, חושך בחוץ ואנחנו מתקדמים לעבר בית בתוך שדה לאט לאט, ופתאום אתה מסמן לי לעצור.

אנחנו יורדים במקום, ובתוך כל העשבים, ולמרות החושך – אתה מצביע על חוט מתוח.

אפילו אחרי שאתה מראה לי, לוקח לי כמה שניות לקלוט. החוט הזה היה כמעט בלתי נראה. אנחנו בודקים, מגלים שהוא לא מהווה סכנה, וממשיכים.

כזה היית- רציני, שקול, יסודי. ואני סמכתי עליך בעיניים עצומות.

דניאל, אתה יודע איזה כאבים גופניים אני סבלתי, כאבים שבכלל לא דמיינתי שקיימים.

אך הכאבים הפיזיים הם כאין וכאפס לעומת הכאבים הנפשיים. מה גם שהכאבים הפיזיים הולכים ופוחתים – ואילו אלו הנפשיים רק הולכים ומתגברים.

דניאל, אני לא יודע למה כדור אחד נכנס ויוצא, ומשאיר אחריו נזק בר-תיקון, ואילו חברו נכנס ולוקח הכל.

אני כן יודע שאילו יכולתי, הייתי רוצה להיות שם בשבילך, הייתי רוצה לספוג את הכדור שהוא במקומך.

דניאל, אני כאן בשבילך, ואמשיך ואהיה.

אתמוך במשפחה הנפלאה שלך, אספר עליך, אדבר עליך – ולא אשכח אותך לעולם.

כי חייל שלי היית, וחייל שלי תישאר.